

HRVATSKA PANEUROPSKA UNIJA
FOEDUS PANEUROPAEUM CROATICUM

Glas

BROJ 5 • PROSINAC 1996. • godina I

PANEUROPE

Božićna čestitka

Mons. Ćirila Kosa, biskupa đakovačkog i srijemskog

Draga braćo i sestre,
dragi prognanici i dragi vjernici,
približava se veliki blagdan Božića. Snažnije i radosnije ispovjedamo svoju vjeru "u Isusa Krista, Sina Božjega, koji je začet po Duhu Svetomu, rođen od Blažene Djevice Marije". Ispunjeno je veliko obećanje, u punini vremena.

Sve se više približavamo i "velikom jubileju", koji ćemo slaviti dvije tisućite godine, otkako je "Riječ tijelom postala i nastanila se među nama!" Približavamo se trećem tisućljeću sa željom da Krista što bolje upoznemo, i da Ga prihvaćamo kao svoga Spasitelja, kao svoj "Put, Istinu i Život".

U isto vrijeme ispovjedamo svoju vjeru, da će On "opet doći u slavi, na koncu vremena, suditi žive i mrtve, i njegovu kraljevstvu neće biti kraja".

Za nas vjernike, koji živimo između ta dva dolaska, veoma je bitno naše uvjerenje, da nas nije "ostavio sirotama", i da neprestano ispunjava svoje obećanje: "I ja sam s vama do svršetka svijeta" (Mat. 28,20). On je svoju poruku davno objavio, ali je upravljena svima nama. Njegova je Riječ živa i djelotvorna. On je svoju žrtvu od rođenja do smrti na križu davno prinio, ali je obnavlja, i za naše spasenje, i sve nas u nju uključuje i poziva da i svoje trpljenje i žrtve prinosimo Gospodinu, da i svaki od nas u svojem tijelu nadopunjuje što nedostaje njegovim patnjama i to prikazujemo za njegovo otajstveno tijelo, Crkvu. (Kol. 1,24)

Sve nas je sabrao u jednu zajednicu kao članove svoje Crkve. On je Glava, mi udovi. On Jedan s nama mnogima jedno!

Ali, u tom Tijelu Crkve posebno mjesto zauzimaju oni, koji su Kristu najbliži. To su naši izbjeglice, prognani-

Ćirilo Kosa

ci, to su vjernici, koji će i ove godine slaviti Božić u svojim domovima, bez slavlja u svojim crkvama, i bez svećenika.

Njihova sudbina je slična okolnostima u kojima je Isus došao na zemlju. Daleko od rodne grude, u krajnjem siromaštvu, u siromašnoj štalici, neprihvaćen od stanovnika Betlehema. Ugrožen od kralja Heroda, izbjegao sa svojim "roditeljima" u Egipat, gdje je ostao do Herodova skončanja (Mat. 2,15) i svih onih, koji su Djetetu radili o glavi!

Čestitam i želim Sretan Božić svima, a na posebni način, vama dragi vjernici, koji ćete slaviti Božić i ove godine bez sakramenata, bez svete Mise, jer svećenik još nije među vama! I vama, dragi prognanici, koji ćete i ovaj Božić slaviti daleko od svoga ugašenoga ognjišta i svoje teško oštećene ili razorene crkve! Zahvaljujemo Bogu, što je prošlo vrijeme kada je blagan Božića, i osoba Krista Gospodina bila potisnuta iz privatnog i javnog života. Vjerujemo da će

Krist biti i naš spasitelj. Da će nam svojom dobrotom udijeliti mir. Da će nam, uz pomoć odgovornih ljudi političkog i javnog života, omogućiti skori povratak. Da ćemo slijedeći Božić slaviti zajedno sa svojima, u svojem "Nazaretu".

Sve vas pozdravljam i blagoslivljam! I svima želim Sretan Božić! i Sretnu novu 1997. godinu, godinu povratka!

O Božiću, 1996.

Hrvatska u Europi

dr. Žarko Domljan

Hrvatska je primljena u Vijeće Europe! Nakon duge i iscrpljujuće procedure koja je trajala više od četiri godine i nakon dva, u posljednjem času, odgođena prijema Hrvatska je konačno 6. studenoga 1996. postala četrdesetom članicom te najstarije i najuglednije europske političke organizacije. Uz razumljivo zadovoljstvo što je svečanim dizanjem hrvatske zastave pred zgradom Vijeća Europe u Strasbourgu završeno jedno mučno razdoblje dokazivanja europskog identiteta Hrvatske, ostaje ipak gorak okus u ustima da je Hrvatska duže od bilo koje članice čekala na prijem i da su prije nje članicama postale zemlje koje su kulturno-povijesno, politički pa i geografski daleko udaljenije od Europe nego Hrvatska, na primjer Albanija, Makedonija, Rumunjska, Moldavija ili pak Rusija. Uzme li se bilo koji kriterij Vijeća Europe kao što su ljudska prava, manjine, pravna država, parlamentarna demokracija, zaista bi bilo teško dokazati da je stanje na tim područjima u nekim zemljama bolje nego u Hrvatskoj. Moglo bi se u šali reći da je Hrvatska svoj europski ispit polagala (i položila) pred veoma strogim i njoj izrazito nesklonim profesorima. Razlog što je Hrvatska ipak na kraju dobila europsku diplomu leži između ostalog i u činjenici što oni koji su se tome protivili to više nisu mogli činiti a da ozbiljno ne kompromitiraju svoje zemlje i ne dovedu u opasnost svoje dugoročne interese. Hrvatska je tako u političkom smislu, jednako kao Bosna i Hercegovina u vojno-sigurnosnom, stavila europsku savjest na kušnju i prisilila europske političare da zamućenoj slici europskog ujedinjenja na koju se počela slijeđati pra-

šina dnevnopolitičkog pragmatizma i nacionalne sebičnosti vrati čistoću izvornih paneuropskih načela. Buduću ujedinjenu Europu slobodnih i ravnopravnih naroda ne može se graditi tako da u njoj i dalje interesi velikih određuju sudbinu malih, da jedni sjede uvijek u prvim redovima a za druge su unaprijed rezervirana stražnja sjedala. Drugim riječima, ne smije se dopustiti da nova zajednička europska kuća

Dr. Žarko Domljan i dr. Otto von Habsburg raspravljaju o primanju RH u Vijeće Europe

bude iznutra namještena starim, istrošenim crvotočnim namještajem koji će reproducirati bivše odnose, jer bi se lako moglo dogoditi da crvotočina ubrzo zahvati samu nosivu konstrukciju zgrade. Veliki i moćni narodi, bivši osvajači i baštinici imperija, moraju odložiti pred vratima buduće zajedničke europske kuće mnogo više suvišne povijesne prtljage nego mali narodi koji nikada nikoga nisu ugrožavali i koje je prema Europi vukla prirodna žudnja za slobodom i državnom samostalnošću.

Sve do kraja osamdesetih godina i dramatičnih političkih događaja nakon pada Berlinskog zida, Vijeće Europe je činilo tek nešto više od dvadesetak zemalja-članica. Širenje organizacije na nove države nastale raspadom komunističkog bloka, postavilo je ozbiljno pitanje istočne granice Europe koja je jedina ostala nedefinirana. Nakon duge i temeljite rasprave koja je obilovala i obratima, Parlamentarna skupština Vijeća Europe je usvojila dokument po kojemu istok Europe završava Ruskom federacijom i trima kavkaskim republikama Gruzijom, Armenijom i Azerbejdžanom. Osim njih, na članstvo u Vijeću Europe još čekaju Bjelorusija i Bosna i Hercegovina čiji parlamenti već imaju status posebnog gosta, te Jugoslavija koja inzistira da joj se priznaju prava bivše države i tvrdoglavo odbija da podnese molbu za prijem. Kada dakle uskoro bude završen proces ujedinjenja, Vijeće Europe će imati 46 država članica, zatim dva stalna promatrača (Izrael, Vatikan), te nekoliko država koje su u novije vrijeme zatražile i dobile status promatrača (SAD, Kanada, Japan). Ono što je do prije desetak godina izgledalo kao željena i daleka budućnost oblikuje se i dovršava pred našim očima.

Geografsko i političko zaokruživanje buduće Europe postavlja na nov način pitanje njenog unutarnjeg ustrojstva, odnosno konvergencije postojećih političko-ekonomskih i vojno-sigurnosnih organizacija, koje se u nekim svojim segmentima međusobno preklapaju. Kod toga je najveći problem asimetričan odnos postojećih organizacija od kojih su neke samo europske (Vijeće Europe, Europska unija, Zapadnoeuropska unija, Srednjoeuropska inicijativa) dok druge uključuju i vaneuropske zemlje (NATO, OESS), neke su međusobno ovisne iako se brojem ne podudaraju (npr. EU-15 članica, Zapadnoeuropska unija - 10 članica), a neke od njih čak probijaju istočne granice Europe i uključuju i pet zakavkaskih islamskih država (OESS u kojemu je okupljeno 55 država). Budući da sve navedene organizacije imaju svoje parlamentarne skupštine nerijetko se događa da isti ljudi raspravljaju o istim pitanjima na gotovo isti način, samo u okviru dviju ili više različitih organizacija. Možda je u tom pogledu najkarakterističniji odnos dviju vojno-obrambenih organizacija NATO-a i Zapadnoeuropske unije čijih je 9 od 10 članica u sastavu NATO-a i koja je kao organizacija u vojno-operativnom, a napose logističkom pogledu ovisna o NATO-u, pa ipak Zapadnoeuropska unija već

OTTO von HABSBURG
Mitglied des
Europäischen Parlaments

Ich freue mich mit Ihnen, daß Kroatien nunmehr endlich in den Europarat aufgenommen worden ist, bin allerdings im tiefsten meiner Seele zornig darüber, daß es erst so spät stattgefunden hat. Für mich ist der Gedanke unerträglich, daß Kroatien nach Rußland in den Europarat aufgenommen wurde. Immerhin sollten wir jetzt diese Gelegenheit nutzen und gleich weiterschieben für einen Assoziationsvertrag zwischen Kroatien und der Europäischen Union. Es wird das noch einen harten Kampf kosten, aber er steht dafür, und wir werden ihn durchstehen.

“Veselim se zajedno s vama što je Hrvatska konačno primljena u Vijeće Europe, ali sam duboko u mojoj duši povrijeđen da se to tako kasno dogodilo. Nepodnosiva mi je pomisao da je Hrvatska primljena u Vijeće Europe poslije Rusije. U svakom slučaju sada moramo koristiti svaku priliku i odmah dalje nastojati da Hrvatska postane pridruženi član Europske Unije. Bit će to teška borba, ali ona obećava da ćemo i nju dobiti.”

OTTO von HABSBURG
- iz pisma HPEU - Zagreb, od 15. 11. 96.

gotovo četrdesetak godina ljubomorno čuva svoju organizacijsku i političku neovisnost!

Takvo šarenilo na političkoj karti Europe, koje doduše odražava različite puteve kojima se kretao proces ujedinjavanja Europe, ali često i različite koncepcije ujedinjenja, traži u novim uvjetima prestanka bipolarne podjele kontinenta, preispitivanje opravdanosti postojanja tolikih organizacija sličnih političkih programa i ciljeva i racionalizaciju administrativnog aparata na kojima te organizacije počivaju.

Stvaranje velike ujedinjene Europe približava se onoj kritičnoj točki kada će se uz ubrzano širenje na nove zemlje morati prići njenom unutarnjem preustrojanju kako bi se omogućilo stvaranje jedinstvenih nadnacionalnih institucija koje će donositi jednoznačne odluke i omogućiti da Europa u svjetskoj politici progovara jednim glasom.

Kako će teći daljnji proces europskog ujedinjenja i postepenog stanja postojećih organizacija pokazat će skora budućnost.

TRIBINA Hrvatske paneuropske unije “STOLJEĆE HRVATSKOGA ŠPORTA MODERNOGA DOBA” (Šport - važna promocija Hrvatske u svijetu)

Predavač: Fredi KRAMER, komentator Hrvatskoga radija

TRIBINU je otvorio Mirko Barišić, dipl. ing. naglasivši da je šport integralni faktor jedne moderne, suvremene, moralne Europe. Šport je jedna specifična disciplina zasnovana kao kultura jednog naroda. Kako smo zadnjih dana u športskim djelatnostima - naglasio je gospodin Barišić - štošta doživjeli, nije na odmet reći da je hrvatski šport, bez obzira što mi kao država nismo postojali, učinio da se pročuje hrvatsko ime u svijetu.

ŠPORTAŠI NA TRIBINI

Među brojnim gostima na tribini Hrvatske paneuropske unije bilo je mnogo istaknutih imena hrvatskoga športa, dobitnika olimpijskih kolajni, prvaka i reprezentativaca: prof. dr. Miro MIHOVILOVIĆ, vaterpolski reprezentativac na Olimpijskim igrama u Berlinu 1936. proglašen za najboljega vratara na svijetu, vaterpolist dr. Hrvoje KAČIĆ, dobitnik srebrne olimpijske medalje u Melbourneu 1956. i Rimu 1960. godine, vaterpolist Ronald LOPATNY, dobitnik zlatne medalje 1968. u Mexiku, Josip ČORAK, dobitnik srebrne medalje u hrvanju grčko-rimskim stilom 1972. u Münchenu, vaterpolist Miroslav POLJAK, dobitnik zlatne olimpijske medalje 1968. u Mexiku, prof. dr. Boris VOLČANŠEK, plivački reprezentativac, prof. Stan-ka KLJAJIĆ-KOMEL, atletska reprezentativka, ing. Nikola MIOČKA, reprezentativac u hokeju na ledu, Andrija KRAJČIĆ, reprezentativac u hokeju na ledu, Josip KEČERIN, reprezentativac u skijaškom trčanju, Aco ŽIVKOVIĆ, reprezentativac u nogometu, Zdenko UZORINAC, reprezentativac u stolnom tenisu, Krešo Horvat, reprezentativac u stolnom tenisu, ing. Tomislav LISZT, tenisač, Marijan LISZT, tenisač, Vjeko DELIMAR, rukometaš, Jozo IVIČEVIĆ, rukometaš, ing. Davor SUIĆ, rukometaš, Branko ŠUPE, rukometaš.

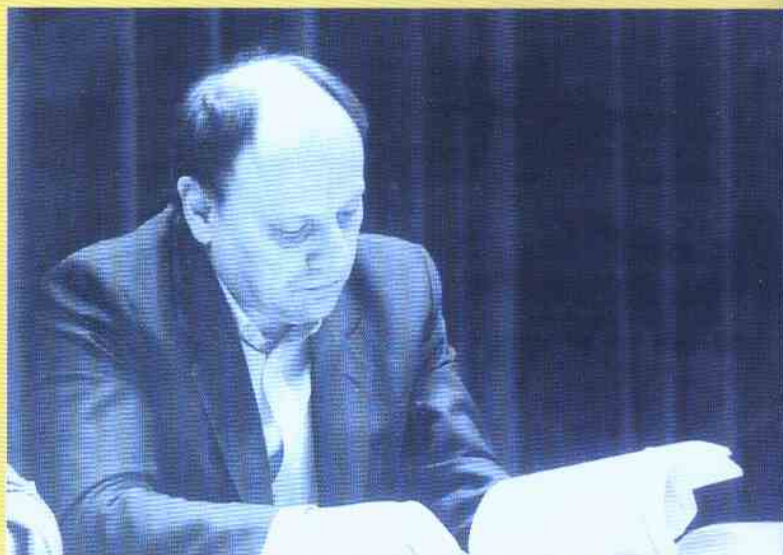
STOLJEĆE HRVATSKOGA ŠPORTA

Predavač, g. Fredi Kramer, komentator Hrvatskoga radija, nakon što je zahvalio voditelju tribine gospodinu Mirku Barišiću, pozdravio je prisutne istaknuvši nekoliko vrlo poznatih i značajnih imena iz hrvatskoga športa, kao što su: doministar za šport u Ministarstvu prosvjete i športa Mirko Novosel, proslavljeni vaterpolski reprezentativac prof. dr. Miro Mihovilović, prof. dr. Hrvoje Kačić, Ronald Lopatny, Miroslav Poljak, hrvac Josip Čorak, nogometaš Aco Živković, rukometaši Vjeko Delimar, Jozo Ivičević, Davor Suić i Branko Šupe, stolnotenisači Zdenko Uzorinac i Krešo Horvat, skijaš Josip Kečerin, hokejaši na ledu ing. Nikola Miočka i Andrija Krajčić, plivač prof. dr. Boris

Volčanšek i drugi, i odmah naglasio, da je tema previše široka i sveobuhvatna i da ju se u jednom predavanju ne može obuhvatiti nego samo naglasiti najmarkantnije ljude i najznačajnije događaje iz bogate povijesti hrvatskoga športa.

ŠPORT u Hrvatskoj ima mnogo dužu tradiciju nego što bi se to iz naziva ove teme moglo zaključiti. Šport u Hrvatskoj ima svoju predpovijest. Već u 18. stoljeću su osnovane streljačke družine: u Osijeku 1784. i dvije godine kasnije u Zagrebu. Mogli bismo još nabrajati neke streljačke družine i u ostalim krajevima Hrvatske kao i stara mačevalačka društva i gimnastičke skupine. U prošlom stoljeću igrao se i tenis u Hrvatskoj, iako je stoljeće tenisa u Hrvatskoj obilježeno 1982. godine u Županji, pa se ta godina smatra službenim početkom igranja tenisa u našim krajevima. Svi ti markantni datumi iz naše najstarije športske povijesti stručno su opisani i zabilježeni u časopisu POVIJEST HRVATSKOGA ŠPORTA, koji izlazi punih 27 godina, od 1970. na čijem je čelu kao glavni i odgovorni urednik gospodin Franjo Frntić. U dosadašnjih 110 brojeva sačuvao je bogatstvo povijesno-športskih činjenica, pa će budućim istraživačima i povjesničarima športa biti daleko lakše pisati i raditi na otkrivanju novih značajnih trenutaka iz naše športske povijesti.

Nakon što je g. Kramer dao nekoliko podataka o počecima mačevanja u nas, zadržao se na sokolstvu, kao viteškoj vojnoj obuci u prošlom stoljeću. Sokolstvo je u stvari bilo

Mirko Novosel

Fredi Kramer

skupni naziv za tjelovježbene pokrete koji su se od 1862. godine razvijali u slavenskim zemljama, iako je zanimljivo da u carskoj Rusiji toga nije bilo. Oni su od početka Prvog svjetskoga rata imali samo neke družine. Ono što je još bilo značajno za naš najstariji sport uz streljaštvo, mačevanje i sokolstvo bilo je u svakom slučaju planinarstvo. Hrvatsko planinarsko društvo osnovano je 1874. godine, na poticaj jednog profesora matematike na sveučilištu u Grazu Johanesa Frischauta. Uz njega bili su vrlo značajni i korisni Budisavljević, veliki župan u Bjelovaru i Gospiću, zatim Đuro Pilar, sveučilišni profesor, akademik, osnivač Geološkog muzeja u Zagrebu. Predsjedavao je osnivačkoj skupštini na kojoj je održao prvo planinarsko predavanje u Hrvatskoj pod naslovom: "O postanku gora". Josip Torbar je također bio suosnivač Hrvatskoga planinarskoga društva, teolog i vrlo značajna osoba za razvoj planinarstva. Veliko ime našeg sportskog početka je svakako Franjo Solar, biciklist, sportski funkcioner, predsjednik i počasni član prvog hrvatskoga društva biciklista 1885. godine. Prva biciklistička utrka u Zagrebu je održana 1886. oko Zrinjevca, a bila je organizirana kao prilog izgradnji Hrvatskoga narodnoga kazališta. Valja spomenuti i još jednoga velikana hrvatskoga športa, to je Ferdinand Budicki, automehaničar, zastupnik inozemnih tvornica automobila, pionir automobilizma i letač balonom. On je 1902. doveo prvi automobil iz Beča u Zagreb. Osnivač je prvog hrvatskog automobilističkog kluba. U Zagrebu je osnovan Sokolski savez 1874. godine. Prvi hrvatski sokolski slet održan je u Zagrebu 1906. godine. Sredinom prošloga stoljeća se i skijalo, doduše neorganizirano, a 1877. u Zagrebu

je osnovano ZKD (Zagrebačko klizačko društvo), kasnije je u tom društvu bio vrlo aktivan Franjo Bučar a i mnogi velikani hrvatske kulture i športa. Nemamo vremena da ih sve spomenemo, no neizostavan je Milan Lenuci, poznati graditelj i vrlo važan čovjek za kulturu Zagreba.

Izuzetno veliko mjesto u hrvatskom športu ima Iso Kršnjavi, predstojnik za bogoštovlje i nastavu, koji je prije više od stotinu godina uveo nastavu fizičkoga odgoja u osnovne i srednje škole i dao izraditi programe po kojima je za svakog dječaka ili djevojčicu trebalo na otvorenom prostoru osigurati 4 kvadratna metra, a dva kvadratna metra prostora u dvoranama. Njemu pripadaju najveće zasluge što je dvojicu svojih studenata poslao na studij u Stockholm. Jedan od njih ostao je vjeran športu čitavoga života, bio je to dr. Franjo Bučar. No, veliko ime hrvatskoga športa je Hinko Würth. I dok se Bučar uglavnom bavio uvođenjem gimnastike u škole, kasnije mačevanjem i sklizanjem te olimpijskom idejom, Hinko Würth bio je veliki praktičar. Kako su krajem prošloga stoljeća naši studenti odlazili na studije u Beč i Prag, iz tih gradova donosili su u svoje sredine tekovine modernoga športa. U tome je Würth sa svojim istomišljenicima bio izuzetno aktivan u Zagrebu, kao što su braća Kaliterna, Luka i Fabijan, bili efikasni u Splitu. Da je Zagreb bio kolijevka hrvatskoga športa najviše zasluga ima baš Vinko Würth sa svojim kolegama s kojima je 1903. osnovao društvo studenata HASK. Bilo je to društvo koje se u početku posvetilo atletici, biciklizmu, tenisu i nogometu. Zahvaljujući haškovcima u Zagrebu je 28. listopada 1906. godine odigrana prva javna utakmica. Bio je to susret HASK-PNIŠK 1:1 koji je održan na prostoru gdje se danas nalazi stara sveučilišna knjižnica na Marulićevoj trgu.

Haškovi funkcioneri polagali su veliku pažnju na stručni rad, pa su tako u HASK-u angažirani brojni stručnjaci posebno u nogometu, atletici i tenisu. Veliku ulogu odigrao je František Koželuh, češki trener, koji je u HASK-u bio jednako uspješan u treniranju nogometaša i tenisača.

Za hrvatski šport vrlo je značajna 1909. godina, kada konačno hrvatski šport dobiva svoj sportski forum, iz čijih su se sekcija kasnije razvili mnogi savezi. Naročito 1912. godine, kada su već vrlo aktivna nogometna, atletska i teniska sekcija. No, kako se 1919. u Zagrebu na inicijativu i uz stručnu pomoć funkcionera HŠS, osnovao JOO (Jugoslavenski olimpijski odbor), ukida se HŠS (Hrvatski sportski savez). Bez obzira što Srbi nemaju tako sposobne funkcionere, oni sele JOO u Beograd s izgovorom da će se lakše doći do financijskih sredstava s obzirom na to, da su sva ministarstva u Beogradu. No, to preseljenje nije ništa popravilo situaciju. I dalje se osjeća potreba za boljim i stručnijim sportskim vodstvom, pa se u Zagrebu osniva MESAVOD (medusavezni odbor). Nesposobnost ljudi koji su bili u Beogradu okupljeni oko novog predsjednika JOO Dušana Stefanovića, koji je zamijenio dotadašnjeg predsjednika Franju Bučara, došla je do punog izražaja u vrijeme priprema i slanja olimpijske reprezentacije u Amsterdam 1928. i Los Angeles 1932. godine. MESAVOD je u Zagrebu priskočio u pomoć i organizirao odlazak športaša na Igre. Nesposobnost i nerad JOO u Beogradu bila je glavni razlog što se 1932. godine taj olimpijski forum vratio u Zagreb. Predsjednik je tada bio dr. Stevan Hadi, koji je vodio MESAVOD i bio predsjednik Saveznog saveza sportskih saveza. Vidjelo se da olimpijski odbor nije u sta-

nju uspješno voditi brigu o cjelokupnom športu, jer je imao i te koliko posla samo za olimpijske športove, putovanja i pripreme za Igre. Iako se 1939. u Zagrebu slavi dvadeseta obljetnica olimpijskog odbora zahvaljujući HSS-u (Hrvatskoj seljačkoj stranci) u Zagrebu se 1939. godine osniva HRVATSKA ŠPORTSKA SLOGA, koja preuzima vođenje športa u Hrvatskoj. Jedna od značajnih akcija bio je prekid hrvatskih nogometnih klubova s Jugoslavenskim nogometnim savezom.

Hrvatski su tenisači prije Drugoga svjetskoga rata postigli veliki uspjeh u Davis cupu, Franjo Punčec, Dragutin Mitić, Josip Palada i Franjo Kukuljević osvojili su 1939. godine europsku zonu DAVIS CUPA i tako postigli najveći uspjeh hrvatskoga športa.

U navođenju brojnih primjera uspjeha hrvatskih športaša - Fredi Kramer ističe kao posebno hrvatske športove - nogomet, rukomet, vaterpolo, tenis, odbojku, stolni tenis i košarku, sve športove s loptom. Osvrnuo se i na stanje objekata, ističući kako je Univerzijada 1987. znatno pomogla izgradnji objekata u Zagrebu, kao što je to bio slučaj u Splitu za vrijeme Mediteranskih igara 1979. godine. Za Univerzijadu i obnavljanje objekata u Zagrebu, kolijevci hrvatskoga športa, velike zasluge svakako ima doministar za šport gospodin Mirko Novosel.

Vođenje športa je jedna vrlo ozbiljna i odgovorna dužnost. Kada je došlo do demokratskih promjena u nas, ponovno je obnovljen HRVATSKI ŠPORTSKI SAVEZ. Na žalost, nije dugo trajao, jer je 10. rujna 1991. na vrlo spektakularan i svečan način, sve svoje ovlasti prenio na Hrvatski olimpijski odbor. Međutim, i uz najbolju volju, HOO teško vodi opću športsku politiku, jer su olimpijski poslovi opsežni, te ne može zadovoljiti svojoj temeljnoj zadaći: stvaranju općeg programa, širenja športa i neophodne brige za osnovne športove atletiku, plivanje i gimnastiku. Politiku športa u gotovo svim europskim zemljama vode ministarstva za šport i savezi športskih saveza, dok se olimpijskim odborima koji nisu vladine udruge ostavlja isključivo briga za nastupe na olimpijskim igrama. Hrvatski šport ima slavnu i bogatu tradiciju, velika imena športaša i briljantnih pionira športa. A da smo bogati ljudima od športa, najbolji je primjer ova večer i ova naša tribina koja je pod svodom Hrvatske paneuropske unije okupila eminentna imena hrvatskoga športa, koja se već dugo nisu našla tako okupljena. Našem olimpijskom odboru valja pomoći, kako bi olimpijske igre 2000. godine u Sidneyu dočekao najbolje pripremljen, opremljen i natjecateljski sposoban.

Večeras smo samo evocirali markantne događaje iz bogate povijesti hrvatskoga športa, spomenuvši samo nekoliko

najznačajnijih ljudi i klubova. Ne treba dramatizirati, moramo konstatirati da nam je situacija u športu vrlo ozbiljna i teška, stoga svi koji vole šport ne smiju ostati pasivni promatrači, nego valja pomoći da bude bolje jer hrvatski šport to zaslužuje.

MIRKO NOVOSEL, doministar u Ministarstvu za prosvjetu i šport

Vrlo sam uzbuđen kada vidim na ovako malom prostoru toliko velikih športskih imena, olimpijaca, dobitnika brojnih medalja i prijatelja športa. Hrvatski šport se u ovom času nalazi u prijelomnom trenutku koji će ili ići stazama slave i uspjeha, kao što je to bilo desetljećima, ili će nestati s europske scene. Ja to govorim, jer mi u športu uopće nemamo riješena ključna pitanja koja konačno treba riješiti ukoliko želimo održavati rezultate i ukoliko želimo taj naš prirodni talent, koji ima naš narod, pretvarati u olimpijske medalje. Mi smo mlada zemlja, manja od pojedinih gradova Europe, a postizemo izvrsne rezultate. U pojedinim kategorijama športa imamo sjajne talente koje ne bih sada nabrajao. Međutim, sami po sebi ti talenti neće postati velike zvijezde ako mi nemamo organizaciju i ako nemamo riješena ključna pitanja. Idući tjedan će Vlada dati u saborsku proceduru novi Zakon o športu, kojim se sigurno neće odmah riješiti svi problemi, nego će se stvoriti pretpostavke da bi se nagomilane teškoće počele riješavati. Šport mora imati svoje mjesto u procesu privatizacije. Ako ne riješimo porezni sistem koji je apsolutno neadekvatan, ako ne postavimo na dnevni red pitanje stranaca u hrvatskom športu, donacije od neke organizacije i čitav niz drugih pitanja, nećemo imati dobar i uspješan šport. Kroz Ministarstvo dali smo inicijativu, želimo da država financira šport. Sve ostale priče, deklaracije, rezolucije, trčanje štafeta, nemaju nikakve veze. Trebamo stvoriti dobru organiziranost u športskom klubu gdje će športaši trošiti svoje slobodno vrijeme i energiju. Mi smo čvrsto odlučili da idemo tim putem, znamo svoje snage koje su na tome angažirane i vjerujemo da ćemo i uspjeti.

Mi smo 1991. kada smo krenuli u organizaciju športa prihvatili jedan talijanski model, po kojem je Olimpijski odbor jedino i vrhovno športsko tijelo. Mislim da smo tu pogriješili. Olimpijski odbor se mora baviti olimpijadama, pripremama športaša, olimpijskim komitetom, a svima ostalim stvarima koje su važne da bi šport mogao funkcionirati, ne bavi se. Nema športskoga rezultata ako nema entuzijazma, ako nema ljudi koji vole šport i njeguju ga. Šport je jedina djelatnost, ja to stalno ističem, gdje nema prodavanja magle. Ili jesi ili nisi. U športu egzistiraju samo oni koji to znaju, vole ga i imaju entuzijazma. Svi oni koji misle kroz šport stvoriti karijere griješe, a rezultati u posljednjih 6 mjeseci na športskom polju to najbolje potvrđuju. Zato još jednom naglašavam da mi je posebno drago da se ovdje skupilo toliko poznatih ljudi, velikih športskih imena, što potvrđuje da ste spremni aktivno se angažirati, što će onda omogućiti da od mladih ljudi stvorimo športske djelatnike, jer je šport najbolje sredstvo promocije Hrvatske u svijetu. Želimo angažirati sve snage i napraviti jedan široki pokret kao što smo uspjeli organizirati Univerzijadu gdje smo imali desetke i desetke tisuća entuzijasta i zato se uspjelo u kratkom roku sve napraviti. Treba nam angažman ljudi i organizacija.

komercijalna banka zagreb dd

NOVOSTI IZ RADA MLADEŽI HPEU

Skupština Paneuropske mladeži Njemačke

Predstavnici MHPEU Joško Pavan i Ivo Ramljak prisustvovali su godišnjoj Skupštini PEJ u Augsburgu. Ovogodišnja tema skupa je bila "Europa na prijelazu tisućljeća". Kao i obično, domaćini su okupili veliki broj uglednih govornika iz Europskog parlamenta i njemačkih institucija, pa se moglo čuti vrlo zanimljivih razmišljanja npr. o zajedničkoj valuti i proširenju Europske unije.

Joško Pavan,
predsjednik MHPEU

Pozvan da pozdravi skup, Joško Pavan se zahvalio na pomoći pri postavljanju izložbe koju su organizirali ogranci Hrvatske paneuropske unije Karlovac i Pazin u predvorju kongresne dvorane, no i naglasio da bi to trebao biti tek početak takvog oblika suradnje. Pozvao je i PEJ Njemačke da postavi

sličnu izložbu u Karlovcu i Zagrebu. (Izložba će biti detaljnije predstavljena u sljedećem broju.) Pomalo iznenađeni ali vrlo zadovoljni pozivom, naši su ga domaćini objeručke prihvatili.

Inače, slobodno vrijeme iskorišteno je za ugodne razgovore sa starim prijateljima, te obilazak grada na kojega su Nijemci itekako ponosni. Naš komentar je: s pravom!

Poziv na suradnju

Svrha je izdavanja Glasa Paneurope da našim članovima i simpatizerima, budućim članovima i svima onima kojima su bliska temeljna načela Paneuropske unije damo što bolji uvid u rad i aktivnosti naše Unije. Nadamo se da smo u tome do sada uspjeli.

Već u prvom broju našega glasnika pozvali smo vas na suradnju, kako bismo zajedničkim radom doprinijeli da Glas Paneurope postane zanimljiv i koristan. To činimo i sada. Molimo da nam pišete ili se javite telefonski s vašim prijedlozima npr. o predavačima i temama na tribinama koje priređujemo svakog mjeseca. Interesira nas da li ste zadovoljni sa sadržajem glasila, njegovim izgledom i slično. Uredništvo će se truditi da dosadašnji koncept glasila poboljša, što znači, da glasilo postane još čvršći integracijski element

Paneuropske organizacije u Hrvatskoj. Dakako da ćemo promovirati i zagovarati ideje koje će Hrvatsku u Europi tretirati kao ravnopravnog i samostalnog partnera. Mi želimo sve nas podsjetiti da je naša zemlja po svojim duhovnim, moralnim, etičkim i gospodarskim vrijednostima već odavno u Europi kakvu mi zamišljamo. Upravo radi toga nastojimo ostvariti aktivno učešće naših poznatih europskih prijatelja u našem glasilu.

Posebna nam je želja i molba da nam se javljaju sa svojim idejama, prijedlozima i mišljenjima naši članovi i simpatizeri iz ograna. To je jedini način da našu zadaću što uspješnije ispunimo.

Uredništvo

SIEMENS

Izdaje: HRVATSKA PANEUROPSKA UNIJA, Zagreb, Jurišićeva 1a • Uređuje redakcijski kolegij: Božica Barišić, Fredi Kramer, prof. Ivančica Liszt, prof. Nevenka Nekić, prof. Jasna Čmelić • Uredništvo: Zagreb, Jurišićeva 1a, telefoni: 385 1 276-048, 276-221 • Fax: 276-425 • Tisak: DAROLIM • Priprema: SPOMIK d.o.o.

*Radostan Božić
i blagoslovljenu
1997. godinu*

želi Vam

*Hrvatska
paneuropska
unija*